"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ତୁମର ଆମଦାନୀ ହେବା ସହିତ ସୁସ୍ଥ ମଧ୍ୟ ରହୁଛ, ତୁମେ ଅମର ହୋଇଯାଉଛ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ହୃଦୟକୁ ଶୁଦ୍ଧ କରିବାର ସହଜ ଉପାୟ କ'ଣ**?**

ଉତ୍ତର**:-** ଯେଉଁଠି ବି ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ରୁହ । ସର୍ବଦା ଭାବ ଯେ ମୁଁ ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଉଛି । ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଭୋଜନ କଲାବାଲାଙ୍କର ହୃଦୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ରହି ଯଦି ଶ୍ରୀମତ ଅନୁଯାୟୀ ଟ୍ରଷ୍ଟି ହୋଇ ରହିବ, ତେବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରା ଅର୍ଥାତ୍ ରୋଷେଇ ଘର ଅଟେ, ଏହା ହେଲା ମନରେ ସମର୍ପଣ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଧରି ଅଧାକଳ୍ପ ପିଲାମାନେ ସତସଙ୍ଗ କରିଛନ୍ତି, ସାଧୁ-ସନ୍ଥ, ପଣ୍ଡିତ ଆଦି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସତ୍ସଙ୍ଗ ହୋଇଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଏହା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ସତ୍ସଙ୍ଗ ନୁହେଁ । ଏହାକୁ ଆତ୍ମିକ ସତସଙ୍ଗ କୁହାଯାଉଛି । ସୁପ୍ରିମ ଆତ୍ମା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ରୁହରିହାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସତସଙ୍ଗ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଠାରୁ ଶୁଣୁନାହଁ, ଦେବତାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁ ନାହଁ । ଏଠାରେ ତୁମେ ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ନିରାକାର ବୋଲି କୁହାଯାଏ ଓ ଭଗବାନ ସେତେବେଳେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଗବାନ-ଭଗବତୀ କରାଇବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ପଡେ । ଭଗବାନ ଓ ଭଗବତୀର ପଦ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ସଂଗମଯୁଗ ହେଲେ ନିରାକାର ଭଗବାନ ଆସି ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଏକଥା କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ବୁଝୁଛ, ଅନ୍ୟମାନେ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ କଠିନ । ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ବଦଳରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗୀତାର ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର ହିଁ ଆସୁଥିବ । ତୁମେ ହିଁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ଥିଲ ଓ ଏବେ ଆସୁରୀ ଗୁଣଧାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ପୁଣି ଏବେ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ ହେଉଛ । ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀଙ୍କୁ ଈଶ୍□ରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ଆସୁରିକ ଗୁଣଧାରୀଙ୍କୁ ଅସୁର ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏବେ ନିରାକାର ବାବା ନିରାକାର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଈଶ୍□ରୀୟ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଅଥବା ଆତ୍ମିକ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ କୁହାଯାଉଛି, ଯାହାଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ବାବା ଆସି ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ନଲେଜଫୁଲ ଅଟନ୍ତି ଓ ଋଷି-ମୁନି ଆଦି ତ ସମସ୍ତେ ନେତି-ନେତି କହୁଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣିନାହୁଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ସମ୍ମୁଖକୁ ନ ଆସିଲେ ଜ୍ଞାନ କିପରି ବୁଝାଇବେ । ଏହା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାର କଥା । ଆମକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ପାଠପଢାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ଆମକୁ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ଅବିନାଶୀ ପିତା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି, ସାକାର ଓ ନିରାକାର ଦୁଇଜଣ ପିତା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଅଛନ୍ତି । ଜଣେ ଆତ୍ମାର ଓ ଆଉ ଜଣେ ଶରୀରର । ଆତ୍ମିକ ବାବା ହିଁ ଆସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ପାବନ ଥିଲୁ, ପତିତ ହେଲୁ, ପୁଣି ପତିତରୁ ପାବନ କିପରି ହେଉଛୁ । ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି, ବାବା ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଘଡିକୁ ଘଡି ଚକ୍ର ସମ୍ମୁଖରେ ଯାଇ ବସିଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଆସିଯିବ ଯେ ଆମେ ଏବେ ସଂଗମଯୁଗରେ ବସିଛୁ ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ନିଜକୁ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗକୁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଅଛ । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମିଳୁଛି, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୁଣି ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିବ ନାହିଁ । ବାବା ଆସିଲେ ହିଁ ଘୋର ଆଲୋକ ଆସିଥାଏ । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ହେଉଛି ହିଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ । ଏହି ଯୁଗ ପରି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯୁଗ ହେବ ହିଁ ନାହିଁ, ଯେତେବେଳେ କି ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ କୁହାଯିବ ନାହିଁ, ସେଠାରେ କାହାର କଲ୍ୟାଣ ହୁଏ ନାହିଁ । କଲ୍ୟାଣ ତ

ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସମସ୍ତେ କଲ୍ୟାଣରେ ଥାଆନ୍ତି । ସଂଗମଯୁଗରେ ଏହି କଳିଯୁଗକୁ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ କଲ୍ୟାଣକାରୀ କରାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏବେ ଦେଖ ତୁମର କେତେ କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି, କେବଳ ବାବା ଓ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍□ାରା ତୁମର କେତେ ଆମଦାନୀ ହେଉଛି । ରୋଜଗାରକୁ ରୋଜଗାର ହେଉଛି ଓ ସୁସ୍ଥକୁ ସୁସ୍ଥ ମଧ୍ୟ ରହୁଛ । ତୁମର ଜୀବନ ଅମର ହେଉଛି । ତୁମର କେବେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଭରପୁର ହୋଇ ରହିଛି । ଏଠାକୁ ତୁମେ ଆସୁଛ ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ମ୍ୟୁଜିୟମ୍‌ରେ ଥିବା ଚିତ୍ରଗୁଡିକୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ହେବା ଦରକାର । ନିଜକୁ ଯୋଗ୍ୟ କରାଇବା ପାଇଁ ୭-୮ ଦିନ ବସି ଶିଖ । ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଗଲେ, ତୁରନ୍ତ ଯାଇ ସେବା କର । ସେବା କରି ପୁଣି ଫେରିଆସ । ଏହାକୁ ଶିଖିବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଚିତ୍ରକୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଯାଉଛି ଯେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ବସିଛୁ । ଆଜିର ଦୁନିଆରେ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି, କାଲି ବହୁତ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ରହିବେ । ଏତେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଘରକୁ ବାହୁଡି ଯିବେ । ଏବେ ବାବା ସ୍□ୟଂ ଆସିଛନ୍ତି, ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ଇଜ୍ଜତ୍ ରଖୁଛନ୍ତି । ଦୂରଦେଶର ବାସିନ୍ଦା ପରଦେଶକୁ ଆସିଛନ୍ତି... ରାବଣର ଦେଶ, ପର ଦେଶ ଅଟେ ନା । ରାମଙ୍କ ଦେଶରେ ତ କେବେ ରାବଣ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଉପରେ ଏକ କାହାଣୀ ଅଥବା କଥା ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି, ଯେଉଁ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେସବୁ ହେଉଛି କାହାଣୀ । ନା କାହାଣୀରେ କୌଣସି ସାରମର୍ମ ଅଛି, ନା ଉପନ୍ୟାସରେ । ଉପନ୍ୟାସ ବି କେତେ ଢେର ବିକ୍ରି ହେଉଛି । କେବଳ ନୋଭେଲ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଉପନ୍ୟାସ ବିକ୍ରି କରି ଲକ୍ଷପତି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ପାଳନା ବାବାଙ୍କ ହାତରେ ହେଉଛି । ବାସ୍ ତୁମ ସହିତ ଖାଇବୁ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଇବୁ... ତୁମର ସମସ୍ତ ପାଳନା ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଯେଉଁମାନେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ପାଳନା ତ ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଯିଏ ମନରେ ବି ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଏସବୁ କିଛି ଈଶ୍□ରଙ୍କର ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର, ମୁଁ ନିମିତ୍ତ, ମୁଁ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଦି କରୁଛି । ଏହିପରି ଯିଏ ଭାବୁଛନ୍ତି ସିଏ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଇବା ଦ୍□ାରା ହୃଦୟ ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସିଏ ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଚାଲୁଥିବା ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ହିଁ ଖାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ଭଣ୍ଡାରରୁ ଖାଇଲେ, ସେ ଭଣ୍ଡାର ଭରପୂର କାଳ କଣ୍ଟକ ଦୂର... ଏହା ପରେ ତୁମର କେବେ ବି ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହେବ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କର ମହିମା ବି ଗାନ କରାଯାଉଛି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରା କିପରି ହୋଇଥାଏ, ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ବି ଆସୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରାରୁ ଖାଦ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଆଚ୍ଛା, ପୁରୁଷମାନେ ଯଦି ସମର୍ପଣ ହେଲେ ତ ଠିକ୍ ଅଛି, ଯଦି ସିଏ ସମର୍ପଣ ହେବେ ନାହିଁ, ତେବେ ମାତାମାନେ କ'ଣ କରିବେ? କାହିଁକି ନା ରୋଜଗାର ହେଉଛି ସ୍□ାମୀର । ସିଏ ତ ସମର୍ପଣ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସ୍□ାମୀ ଆମଦାନୀ କଲେ ହିଁ ତ ସ୍ତ୍ରୀ ଖାଇବ ନା । ହଁ ଉଭୟ ସମର୍ପଣ ହେଲେ ଶିବବାବାଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରୁ ପାଳନା ହୋଇପାରିବ । ଏହି କଥା ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ନ ହୋଇଛି । ଦିନକୁ ଦିନ ଆମେ ନିଜ ସ୍□ରାଜ୍ୟର ନିକଟତର ହେଉଛୁ । ସମୟ ବିତି ଚାଲିଛି । ତୁମେ ନିକଟତର ହୋଇ ଚାଲିଛ । ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ ହେବାକୁ ଏବେ କେତେ ବର୍ଷ ବାକି ଅଛି ବୋଲି କୁହାଯିବ? ଏବେ ଆମେ କେତେ ନିକଟତର ହୋଇଗଲୁଣି? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ଏବେ ତୁମର ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତୁମେ ଏବେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରକୁ ଜାଣିଛ । ଚକ୍ରକୁ ଦେଖିବା ମାତ୍ରେ ହିଁ କହିବ ଯେ ଏବେ ଆମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛୁ । ଏପଟେ କଳିଯୁଗ, ସେପଟେ ସତ୍ୟଯୁଗ । କାଲି ଆମେ ନିଜ ସୁଖଧାମରେ ଥିବା । ଏକଥା ଦୁନିଆ ଜାଣିନାହିଁ, ସେମାନେ ଅତି ଘୋର ଅନ୍ଧାକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ରୋଜଗାର କରୁଛୁ । ସର୍ବଦା ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଉଛୁ - ଏହି ଖୁସି ରହୁଛି । ସ୍□ର୍ଗବାସୀ ହେବା, ଏହା ତୁମର ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ଅଛି । ସ୍□ର୍ଗ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଜିନିଷ । ଯେପରି ୭ଟି ସପ୍ତାଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି ନା । ଏହା ତ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ । ଏହି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ସ୍□ର୍ଗର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ ଥିଲେ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଲେଖିଥିଲେ - ଉପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ଓ ତଳେ

ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀଙ୍କର ଲେଖିଲେ ଅଧାକଳ୍ପ ପୂରା ହୋଇଯିବ । ସୂର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ । ତେବେ ତ ପୁଣି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ହିଁ ଉଡିଯିବ । ସେଠାରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁନିଆରେ ବାହୁବଳରେ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉଛି । ଏଠାରେ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ କିଛି ହେଲେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହେଉ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ବାବା ଓ ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ବନ୍ଧର ହିସାବ, ଖର୍ଚ୍ଚର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ପିଲାମାନେ ଆସି ସତେଜ ହୁଅନ୍ତୁ, ସେଥିପାଇଁ ଘର ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ପିଲାମାନଙ୍କର ହିଁ ପଇସା, ପୁଣି ଏହି କଳିଯୁଗର ଅନେକ ଦିନ ବିତିଗଲାଣି । ବାକି ଅଳ୍ପ ଦିନ ରହିଛି, ଖର୍ଚ୍ଚ କିଛି ହେଲେ ବି ନାହିଁ । ତୁମେ ବିନା କଉଡି ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ପାଉଛ । ଏଥିରେ କେବଳ ମେହନତର କଥା ରହିଛି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ତ ସବୁ ଭକ୍ତମାନେ ସ୍ମରଣ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ କିଏ? ଭଗବାନଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ବହୁତଙ୍କୁ ଭଗବାନ ବୋଲି ମାନି ନେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ପିଲାମାନଙ୍କର ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ରହିବା ଦରକାର - ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ସ୍□ର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ଓ ନର୍କର ବିନାଶ କରାଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ରହିଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଏହି ଚକ୍ର ଘୂରୁଛି । ବାବା ମଧ୍ୟ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଳ୍ପର ସଂଗମଯୁଗରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଗୀତାରେ ସେମାନେ ପୁଣି ଯୁଗେ-ଯୁଗେ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି, ସେଥିରେ ପୁଣି ୫ଟି ଯୁଗ ରହିଛି, ତେବେ ୫ ଥର ଆସିବେ । ପୁଣି ୨୪ ଅବତାର, ଅମୁକ ଅବତାର କାହିଁକି ଲେଖିଛନ୍ତି! ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଯଜ୍ଞ, ତପ, ତୀର୍ଥ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର ରାସ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖକୁ ତ କେହି ହେଲେ ବି ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଚକ୍ର ଲଗାଇଲେ, ଏସବୁ କଲେ...ତଥାପି ବି ବାବା ମିଳିଲେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ତୁମ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କେତେ ନିକଟରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମ ସହିତ କଥା ହୋଇ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆମେ ଏହିପରି ମିଶୁଛୁ ଯାହା କିଛି ବିତିଗଲା, ପୁଣି କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ହେବ । ଏହି ଦାଦା ପୁଣି ଅଳଙ୍କାର ବ୍ୟବସାୟୀ ହେବେ । ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାବା ପୁଣି ପ୍ରବେଶ କରିବେ, ସେହି ସନ୍ତାନମାନେ ଆସି ପୁନର୍ବାର ବାବାଙ୍କର ହେବେ ଓ ପୁନର୍ବାର ସ୍□ର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବେ । ବାବାଙ୍କର ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଏହି ଅନାଦି ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଏହିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହା ହେଉଛି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ସଂଗମଯୁଗ, ଏଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି, ଆମଦାନୀ ହିଁ ଆମଦାନୀ ହେଉଛି । ତେଣୁ ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଜୀବନକୁ ଅମର କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ରହି ମଧ୍ୟ ମନ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ଦ୍□ାରା ସମର୍ପଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଟ୍ରଷ୍ଟି ବା ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଶିବବାବାଙ୍କର ଭଣ୍ଡାରା ଭରପୂର କାଳ କଣ୍ଟକ ଦୂର... ।

ବରଦାନ:- ସହଯୋଗର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ଅସହଯୋଗୀମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗୀ କରୁଥିବା ବାପ ସମାନ ପରୋପକାରୀ ଭବ ।

ସହଯୋଗୀ ମାନଙ୍କ ସହିତ ସହଯୋଗୀ ହେବା - ଏହା କୌଣସି ମହାବୀରତା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ବାବା ଯେପରି ଅପକାରୀମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଉପକାରୀ କରୁଛନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ହୁଅ । ଯିଏ ଯେତେ ବି ଅସହଯୋଗୀ ହେଉ ନା କାହିଁକି ତୁମେ କିନ୍ତୁ ନିଜର ସହଯୋଗର ଶକ୍ତି ଦ୍□ାରା ଅସହଯୋଗୀକୁ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗୀ କରିଦିଅ, ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ଏହି

କାରଣରୁ ଇଏ ଆଗକୁ ବଢିପାରୁ ନାହିଁ । ଦୁର୍ବଳକୁ ଦୁର୍ବଳ ମନେ କରି ଛାଡିଦିଅ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତାକୁ ବଳ ଦେଇ ବଳବାନ କର । ଏହି କଥା ଉପରେ ଯଦି ବିଶେଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବ, ତେବେ ସେବାର ଯୋଜନା ରୂପକ ଗହଣା ଉପରେ ହୀରା ଚମକିବାକୁ ଲାଗିବ ଅର୍ଥାତ୍ ସହଜରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- କ୍ରୋଧର କାରଣ ହେଲା ବ୍ୟର୍ଥ ବା ଇର୍ଷା - ଏହା ହିଁ ଚିଡଚିଡାପଣିଆର ମୂଳ ମଞ୍ଚି ଅଟେ, ପ୍ରଥମେ ଏହାକୁ ସମାପ୍ତ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଅପବିତ୍ରତାର ବୀଜକୁ ମଧ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍□ଚ୍ଛ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୁଅ ।

ପବିତ୍ରତା ହେଲା ମୂଳଦୁଆ ଏବଂ ମୂଳଦୁଆ ରୂପରେ ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ ବ୍ରତକୁ ଧାରଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ କଥା ଅଟେ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ଯେହେତୁ ଆଗକୁ ବଢିସାରିଲଣି, ତେଣୁ ଏବେ ଆଉ ପିଲାଦିନର ସ୍ଥିତି ଚଳିବ ନାହିଁ, ଏବେ ତ ତୁମକୁ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ସ୍ଥିତିକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ତ ରହୁଛି, ପବିତ୍ରତା ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି, କେବଳ ଏତିକିରେ ଖୁସି ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ । ମୂଳ ଆଧାର ହେଲା ନିଜର ସଂକଳ୍ପକୁ ଶୁଦ୍ଧ କର, ଜ୍ଞାନ ସ୍□ରୂପ କର, ଶକ୍ତି ସ୍□ରୂପ କର ।

ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଦାଦୀ ପ୍ରକାଶମଣି ଜୀଙ୍କ ଗୁପ୍ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ

(୧୯ ତମ ପୁଣ୍ୟ ସ୍ମୃତି ଦିବସ ଅବସରରେ ବିଶେଷ ଧାରଣା)

(୧) ଦାଦୀଜୀ ସମସ୍ତ ଦାୟିତ୍□ ପାଳନ କରି ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଥିଲେ ଯେ ମୁଁ ସର୍ବଗୁଣରେ, ସମସ୍ତ କଳାରେ ଏବଂ ନିର୍ବିକାରୀତାରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପନ୍ନ ହୋଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ଉଚ୍ଚ ସ୍ତରକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବି ।

(୨) ଦାଦୀଜୀ ମନ, ବଚନ ଏବଂ କର୍ମରେ ଡବଲ ଅହିଂସକ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଲେ ଏବଂ ସୁଖ ନେଲେ । ମନରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଆତ୍ମାକୁ ନା ଦୁଃଖ ଦେଲେ ନା ଦୁଃଖ ନେଲେ ।

(୩) ଦାଦୀଜୀ ସର୍ବଦା ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ଆକର୍ଷଣରେ ରହୁଥିଲେ । କୌଣସି ପୁରୁଣା ବସ୍ତୁ, ବ୍ୟକ୍ତି କିମ୍ବା ପଦାର୍ଥ ତାଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିପାରି ନଥିଲା । ସଦା ଏକ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ନିଜର ସୂକ୍ଷ୍ମ ବୃତ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ଏକାଗ୍ର କଲେ ।

(୪) ସଦା ସାକ୍ଷୀପଣିଆର ସ୍ଥିତିରେ ରହି ସାଥୀଙ୍କ ସଙ୍ଗର ଅନୁଭବ କଲେ । ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି, ବୃତ୍ତିରେ ଆତ୍ମିକତା ଏବଂ ଅଲୌକିକତା ଥିଲା । ତାଙ୍କ ସଂସ୍କାରରେ ଏତେ ରାଜକୀୟ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଥିଲା ଯାହାକି କାହାରି ପ୍ରଭାବରେ ସିଏ ଆସୁ ନ ଥିଲେ ।

(୫) ସେ କେବେ କାହାରି ଅବଗୁଣକୁ ମନରେ ରଖୁନଥିଲେ, ନା କାହାରି ଅବଗୁଣକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଉଥିଲେ । ସଦା ପରଚିନ୍ତନ, ପରଦର୍ଶନ ଏବଂ ପରମତରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ସ୍□-ଚିନ୍ତନରେ ରହୁଥିଲେ ।

(୬) ଦାଦୀଜୀ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ପରି ସଦା ନିର୍ମାନ ରହୁଥିଲେ । ନିରାକାରୀ ଏବଂ ନିରଂହକାରୀ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରୁଥିଲେ । ସଦା ନିଜକୁ ସେବାଧାରୀ ଭାବୁଥିଲେ । କେବେ ବି ନିଜର ମହିମା ସ୍□ୀକାର କରୁ ନ ଥିଲେ । କେହି ନିନ୍ଦା କଲେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହେଉ ନ ଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରଶଂସାରେ ଖୁସି ହେଉନଥିଲେ । ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିଜ ସ୍ଥିତିକୁ ସମାନ ରଖୁଥିଲେ ।

(୭) ବାପଦାଦାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଥିବା ଦିବ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିର ଉପହାରକୁ ସମ୍ଭାଳି ରଖିଥିଲେ । ସଦା ସମର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ କରୁଥିଲେ

। ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ କରୁଥିଲେ, ସେଥିରେ ଟିକିଏ ବି ମନମତ କିମ୍ବା ପରମତର ମିଶ୍ରଣ ନ ଥିଲା । ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧିର ଆଧାରରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ବାଣୀ ଓ କର୍ମ କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ।

(୮) ସଦା ଏକ ବଳ, ଏକ ଭରସା ଏବଂ ଏକ୍ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଖୁଥିଲେ । କୌଣସି ପକ୍ଷରେ ବି ଆକର୍ଷିତ ହେଉନଥିଲେ । ସର୍ବଦା ଭାଇ-ଭାଇର ଭାବନାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲେ ଏବଂ ଦୟାଭାବର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ଦୁର୍ବଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବଳ ଦେଉଥିଲେ । ଅପକାରୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଉପକାର କରୁଥିଲେ ।

(୯) ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛୋଟ-ବଡ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିଲେ । କୌଣସି ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖି କାହିଁକି, କ'ଣ ପ୍ରଶ୍ନରେ ନ ଯାଇ ସଦା ସାକ୍ଷୀଭାବ ଧାରଣ କରି ହର୍ଷିତ ରହୁଥିଲେ ।

(୧୦) ତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ ରାଜକୀୟ ଗରିମା ପ୍ରକାଶ ପାଉଥିଲା । ତାଙ୍କର କୌଣସି କଥା ସାଧାରଣ ନଥିଲା । ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ ସେହି କଥା ବାହାରୁଥିଲା ଯାହା ହେବାକୁ ଥିଲା । ଏପରି ସିଦ୍ଧ ସ୍□ରୂପ ଆତ୍ମାଙ୍କ ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ସିଦ୍ଧ ହେଉଥିବା କାରଣରୁ ସେ ସହଜରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଲେ ।